

ČODLF 2017 - SPOLEČENSTVÍ

Témata Čtyřletí obnovy dominikánské laické formace **nabízejí** (ne přikazují nebo určují) sdružením několik možností, jak je využít, ať už jako témata pro setkání, nebo pro duchovní cvičení, nebo pro osobní duchovní obnovu:

- Odkaz na Základní dokumenty LSSD
- Úvodní odstavec navozuje téma
- Čtení z Písma slouží jako podklad pro rozjímání (Lectio divina)
- Otázky pomáhají určit směr úvah
- Čtení odkazuje na krátký text, který může posloužit jako podklad k diskuzi ve sdružení (např. po rozstříhání na kratší odstavce a rozdělení mezi přítomné)
- Světec měsíce: můžeme se podrobněji seznámit s jeho životem a zvláště tento měsíc se k němu modlit (viz proprium)
- Doporučená literatura nabízí namátkově některé tituly k tématu

Zajímavé podněty a závěry, o něž se budete chtít podělit, budou zveřejněny na stránkách Opuscula.

4) Prosinec 2017

Milost předpokládá přirozenost

(Komunitotvorné a komunitoborné prvky osobnosti)

Každé společenství by mělo svým členům pomáhat k růstu lidství. Překážky mohou být jak ze strany těch, kteří vysílají určité signály, tak těch, kdo by je měli přijmout – a nepřijímají, protože si jich nevšimnou, jsou pro ně příliš náročné, bolestivé, nebo je považují za nepravdivé. Zde víc než jinde je třeba si uvědomit, že nás Bůh volá do tohoto společenství právě proto, že tam na nás čeká právě taková škola duchovního života, kterou potřebujeme. Máme se zde něco naučit, něco vydržet, možná také něco udělat a v pravou chvíli pravdivě říct. Hlavní práci musí vykonat milost, ale nezapomínejme, že milost předpokládá přirozenost. Dílo milosti musí předcházet a provázet docela obyčejná lidská práce na sobě.

Text k rozjímání

Pokora - prostota v myšlení i jednání

Jistě vás už nejednou napadlo: jak je možné, že tolik lidí se snaží žít duchovním životem a že jen tak málo to doopravdy dokáže? Odpověď už můžeme dát sami: základem správného duchovního života je pokora. Jenomže pokora bývá velmi často nesprávně chápána a proto k dokonalosti nemůže vést.

Pokora, jako každá ctnost, není nikdy sama, je obklopena a provázena dalšími ctnostmi, bez kterých by nikdy nedosáhla plné krásy, kterou má mít. Tyto ctnosti kolem pokory jsou zdánlivě bezvýznamné, malé, ale velice by chybil, kdo by je chtěl přehlížet. Jsou to například skromnost, upřímnost, čistota úmyslu a celá řada dalších. Daly by se shrnout do jednoho pojmu: prostota myšlení a jednání. Ovšem tato prostota může být dvojí: buď vrozená, a to vlastně není ctnost, a získaná, vypěstovaná, ctnost v pravém slova smyslu.

Ta první, vrozená, je součástí lidské povahy, a není-li vždycky vedena opatrností, může se stát i projevem duševní slabosti, tedy nedokonalosti. Na to asi myslel Kristus Pán, když zdůrazňoval, že jeho učedníci mají být sice prostí jako holubice, ale opatrní jako hadi. To obojí, prostota i opatrnost, musí být stále spolu. Není-li vrozená prostota vedena opatrností, tedy rozvážností, rozumem, dovede natropit velmi mnoho zla, jak se o tom přesvědčujeme vlastně na každém kroku.

Prostota jako ctnost je náročná, je velmi těžké ji vypěstovat, a proto je jí mezi lidmi tak málo. Kdo je tak dokonalý, aby vždycky a všude jednal přímo, čestně, aby nechtěl být viděn lepší, než je, aby nikdy a v ničem neprosazoval sebe, neupozorňoval na sebe, aby šel skutečně a poctivě jenom za dobrou věcí? Pravá prostota už vlastně přechází ve skromnost, kterou předpokládá a bez které nemůže být. Když si toto začneme trochu pozorněji rozebírat, máme odpověď na otázku, kterou jsme si dali na začátku: proč je tak málo svatých, když se tolik lidí snaží o duchovní život? Protože jim schází prostota v myšlení i jednání.

(Kázání P. Jiljího Dubského OP, celý text na stránkách krystal.op.cz: amen 2/97)

Překážky komunitního života:

- pýcha, sebestřednost, neschopnost přijmout zpětnou vazbu
- neschopnost diskutovat (přesvědčení o tom, že jsem vlastníkem pravdy)
- neukázněnost, zlovyky
- nadměrná kritičnost
- pasivita, pohodlnost, lenost
- neochota pomáhat, zapřít se, pracovat na sobě
- strach z ponížení a konfliktu...

Písmo: Gal 5, 22 - 6, 5

Světec: Štěpánka Quinzani

Otázky:

- Dokážeme si pravdivě a přitom ohleduplně říct výhrady? Nenarážíme navzájem na podezírání, pomluvy, neochotu věci řešit?
- Nezamlčuji pravdu, protože se „nechci hádat“, místo abych hledal rozumný způsob, jak o věcech mluvit?
- Všímám si toho, co na mně druhým vadí, o co se klopýtá? Čím zraňuji, obtěžuji? Snažím se tyto věci reflektovat a pracovat na sobě? Snesu kritiku, považuji ji za Boží podnět pro můj růst?

Literatura:

- ✚ Reginald Dacík: Prameny duchovního života
- ✚ Tomáš Špidlík: Prameny světla
- ✚ Jean Vanier: Rodí se nová naděje